

vagyunk, benne voltunk, és halálunkkal sem szakadunk ki a körforgásból.

A novella csúcspontján, a hernyókhöz hasonlóan újjászületünk „egy teljesen más lélekállapotba”. Itt azt kell átgondolni, hogy van-e lelkünk, amikor még élünk ☺, és mi történik voltaképpen a halállal. Csak elgondolkodtatóul felteszek néhány kérdést: Mi van, amikor alszunk (de ugyanazzá ébredünk fel)? Mi van az öntudatra ébredésünk előtt sok hónapig? Mi van, amikor megbolondul egy személy, és rá se lehet ismerni? Mi van az eszméletlen, esetleg kómás, esetleg sztrókos, esetleg narkós személlyel – aki visszatér, vagy nem tér vissza, kis lelki torzulással tér magához - egyszerre vagy fokozatosan - esetleg magához tér, de rá se lehet ismerni?

Nem vagyok hivatott mindezeket a bonyolult kérdéseket megválaszolni, de azt látom, hogy túlzó egyszerűsítés, hogy a lélek van... előtte valahogyan van (vagy nincs)..., a halál után pedig egy másik lélekállapotba újjászületik. Minden elalváskor, minden ájuláskor ezt gyakoroljuk, meg amikor „csökkentett módban” bootolunk; és életünkben egyszer-kétszer találkozunk olyan vízbefültakkal, demenciásokkal vagy skizókkal, ahol elgondolkodhatunk az effajta újjászületés bonyodalmairól.

Az biztos, hogy ez nem apoptózis, nem metamorfózis, nem irányított átalakulás, vedlés. Az a „halál”, ahonnan van visszatérés, az még nem halál. Az igazi halálban a bioszférába és geokémiába oldódunk, ami sem a személyünket, sem a génjeinket nem kíméli. A többire a halál majd megtanít...

Addig is kérem, hogy ne dohányozzunk, ne kínáljunk fiatal mentősöket cigarettával, és menjünk olyan sebességgel, amitől egy rugalmas, fiatal test nem esik dirib-darabokra. Volt élet a sebesség előtt...

Pista

GYOMBOLAI MÁRTON

ISTEN ÚTJÁN

A Föld felett egy végtelen erő,
Élet-halál Örök Ura ő.

Messze túl a földön gondon-kincsen
Örködik fölöttünk az Isten,
És tanítja lányát és fiát: Szeretetből épül szebb világ!

Mely megtanít szeretni és adni,
Urunk útján hűen megmaradni.

Örömmel vagy keresztrel a hátán
A SZERETETET úr lesz a világon.

Add a kezed erre örök hitben,
S Keresztrel jár előtted az Isten.

SZENTSÉGIMÁDÁS...

Kis kerek ostya, végtelen Remény,
Az Isten van az asztak közepén! Miket a szíved
némán mond csak el: Ő mégis hallja, szeret és
figyel. Amit keverten hoztunk most ide: Már tisztán
látja szép szelíd szeme.

Belőle árad az a tiszta fény, Amitől látom: hol is
tartok én, S tovább az utam merre kanyarog,
Amelyen járva őhozzá jutok.
S ha torpannék roppant gát előtt,

Ez Ostya-Isten ád olyan erőt, Melytől a Lélek
bennem szárnyra kel, És a gáton hitem átemel...
Mester! Tehozzád indul most a láb: Vezess utadon,
én Uram, tovább!



X-X-X-X